

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2807 * ב' שבט תשפ"ד * 12 ינואר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

אהרון ברק בהאג

1. במשך שנה שלימה הכפישה מכונת הרעל של נתניהו ושפכה רוש ולענה על ראשו של נשיא בית המשפט העליון לשעבר אהרון ברק. שאגב, נכדו היה חניך במכינה בכפר הנשיא. מה לא אמרו עליו השופרות בערוץ 14 והבוטים ברשתות החברתיות - שהוא הפך את בג"צ לארגון טרור. שבמדינת ישראל יש דיקטטורה של בג"צ בגללו. ועוד ועוד תופינים מלועו הפעור של ברדוגו.

2. והנה כאשר מדינת ישראל נתבעת בבית הדין לצדק הבינלאומי בהאג, אל מי פונה נתניהו לייצג את ישראל כשופט בהאג? אל רוטמן? אל אמיר אוחנה? אל השר ממשרד המשפטים ושר הגרעינים אמסלם? אז כן ניחשתם נכון, הוא פנה אל אהרון ברק. והאיש אציל הנפש הזה הסכים ללא היסוס.

2. אפשר לומר בהיגיון רב שאהרון ברק נבחר ע"י נתניהו לשפוט בהאג מטעם מדינת ישראל על שום המוניטין המשפטי הרב שיש לו בעולם. ואולי אף בגלל הכבוד שרוחשים לו כניצול שואה, כמשפטן וכאדם. בגלל שהוא מענטש.

3. אך מצד שני מי שלמד להכיר היטב את פיתולי המוח העקלקלים של נתניהו מבין על נקלה למה הוא בחר לשלוח דווקא את אהרון ברק להאג. כי כמו שנתניהו זקוק לשלישיית לא איכפת להם, גלנט, גנץ ואייזנקוט, למקרה המאוד סביר שלא תהיה לו בעזה תמונת ניצחון מספקת לבייס. כך הוא זקוק לאהרון ברק.

4. בשעת הצורך כל הזרם הגואה של האכזבה הבוערת זזקקות החמס של ריקלין, ינון מגל וגוטליב יופנו אז בזריזות, באמצעות מכונת הרעל, מנתניהו אל אלה שהזדרזו להידחק אל מתחת לאלונקה, רק כדי להוות בעתיד מטרות נייחות לזעם ההמון. הרי ברור לכל שגלנט, גנץ וגדי חברו להרצי הלוי הרמטכ"ל כדי להכשיל את נתניהו. כל אלה יחד עם 'אחים לנשק' הם אלה שמנעו מנתניהו את תמונת הניצחון שראויה לו כמו שהוא ראוי לה.

5. וכך יקרה גם עם אהרון ברק. כאשר ישראל תחטוף בהאג מבית הדין לצדק, והיא תחטוף, ייפלו כול הזעם והעלבון על ראשו השחוח ואפור השיער של השמאלני הקשיש ההוא, אהרון ברק שאימא שלו ערביה, זה שחתר לעשות הפיכה משפטית נגד נתניהו המשוח בשמן ועכשיו הפסיד בכוונה בהאג כדי להפיל אותו.

6. לכן קרה שהנבחר לייצג את ישראל הוא דווקא אהרון ברק בן ה-87 ולא עו"ד אילן בומבר. זה שאמר בדיון בבג"צ שמגילת העצמאות היא סתם מסמך שנכתב בחופזה. ולאהרון ברק המשפטן בן ה-87 נאחל הצלחה גדולה מכל הלב.

גורל הרש הוא דוֹי

1. ויאמר לו שני אנשים היו בעיר אחת, אחד עשיר ואחד ראש. ב לעשיר היה צאן ובקר הרבה מאד. ג ולרש אין כל כי אם כבשה אחת קטנה אשר קנה ויחיה, ותגדל עמו ועם-בניו יחדו; מפתו תאכל ומלסו תשתה ובחיקו תשקב ותהי לו כבת. ד ויבא הלק לאיש העשיר, ויחמל לקחת מצאנו ומבקר, לעשות לארם הבא לו; ויקח את כבשת האיש הראש ויעשה לאיש הבא אליו (שמואל ב' י"ב)

2. זהירות, משל סוציאליסטי לפניך

אם נתעלם מכל הידוע לנו אודות משל כבשת הרש, ונתבונן אליו בעיניים יחפות, כלומר לא דרך עיניהם הסטנדרטיות של אנשי ארגון קהלת, נגלה שיש לנו כאן סיפור מקומם המוחה על חזירות של עשירים בחברה.

3. כל כך מרתק לגלות שעוד בטרם הצביע קארל מרקס על חזירות העשירים ושם אותה תחת ההגדרה קפיטליזם, עשירים חזירים קפיטליסטים היו תמיד, גם בתקופתם של דוד ונתן. אלה שלמרות שיש להם הרבה כסף, כלומר הם כבר היו עשירים, הם ייקחו תמיד מהעני את כבשתו היחידה, או שיבקשו מהציבור לממן את שיפוץ ביתם הפרטי ואפילו את הטיפול בכלבתם הפרטית.

4. חלפו אלפי שנים מאז עמד נתן הנביא מול דוד המלך וסיפר לו את המשל על החזירות של העשיר ודבר לא השתנה. רק נעשה יותר גרוע. מהבחינה הזאת נתן הולך בדרך שהתוו כמעט כל הנביאים, הדרך של הצדק החברתי. של מחאה כנגד עושק העניים, וערעור על שלטון מושחת וחזירי הזולל בכל פה מכספי הציבור. בקיצור מושחתים נמאסתם!

כְּבֶשֶׁת הָרֶשׁ | רחל

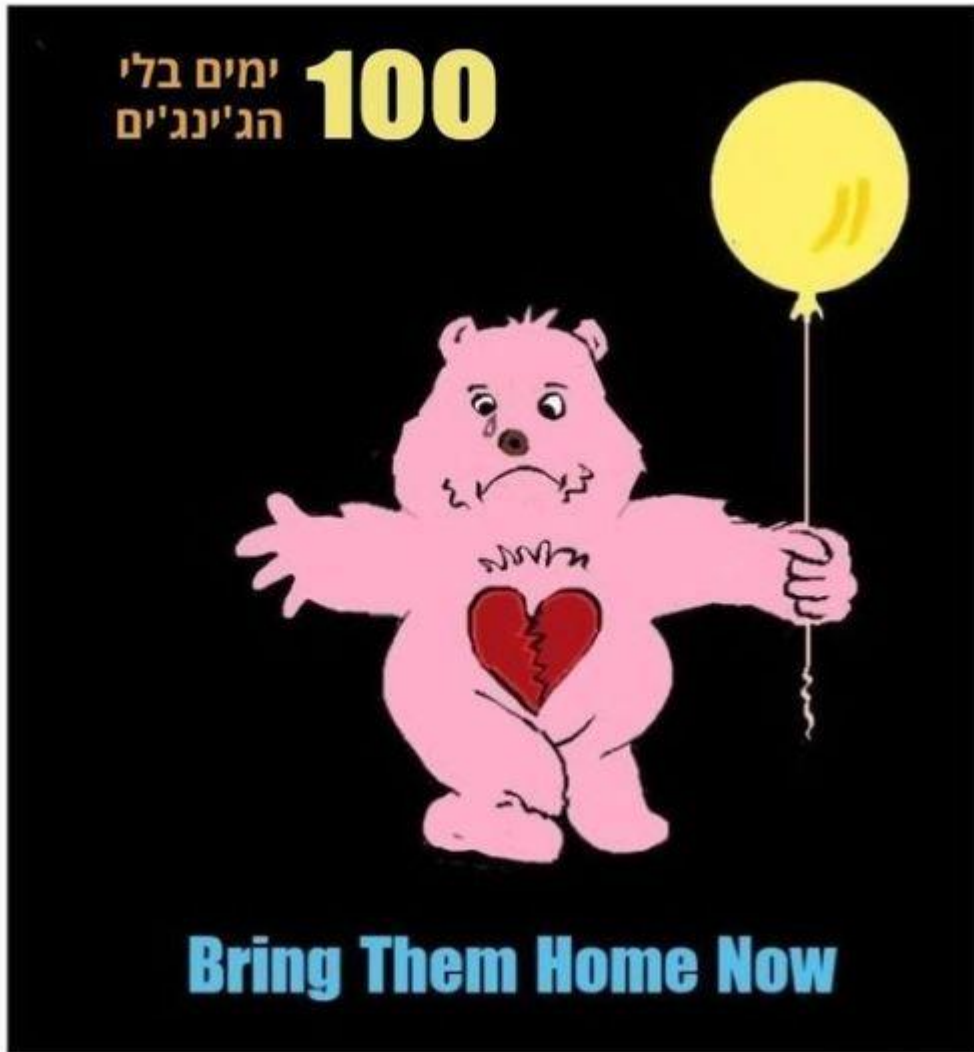
כְּבֶשֶׁת הָרֶשׁ, זֶה רַחֲשֵׁי אֵלַי,
וּבְצַמְרֵה הַרְבֵּי
יָחַם לְלֵב קוֹפֵא, לְלֵב חִלְקָה
לְלֵב לֹאֵה כָּל כָּה.

אין זולתה, ופחד מרעידני:
גורל הרש הוא דן—
ידעתי יד עשיר תגזל אותה ממני,
היא לא תחוס עלי.

תרפ"ח

פינת הקריקטורה השבועית:

• סגן מ. טייס בחיל האויר

התקשרתי אל הטייס הטרי, בן הקיבוץ, נכד ונין לחברי הקיבוץ ומייסדיו, ובקשתי את רשותו לברך אותו בטור שלי (הטור, אשר לא הופיע בשבוע שעבר, ועל כן האיחור בברכות). מ. היקר בקש לא לפרסם את שמו (ובוודאי לא את תצלומו) מטעמי בטחון שדה (או בטחון רקיע). אז ברכות חמות למ', לאחיותיו, להוריו ולסבים הגאים.

• ועוד חובה מהשבוע שעבר:

איך אני יודעת שאנשים קוראים את דברי הכפר, ובמיוחד את השורות שלי? מפעם לפעם משתרבת שגיאה לדברי, ואז מישהו כותב אלי ומתקן. ובכן, כתבתי שבית המקדש השני נחרב בשנת 63 לספירה. כתב לי יאיר דוארי, שבית המקדש חרב בשנת 70 לספירה. בדקתי בויקיפדיה, ואכן, בית המקדש השני חרב בשנת 70 לספירה. בשנת 63, הסתיימה הריבונות היהודית ביהודה, והארץ נשלטה על ידי הרומאים. תודה יאיר.

• הדס דניאלי לראשות התנועה

ביום שלישי 13.2.24 תתקיימנה הבחירות לתפקיד מזכ"ל התנועה. אני תומכת במועמדותה של הדס דניאלי מקיבוץ יגור. אני מביאה כאן דברים שכתבה הדס:

*מוצאי שבת ה-7 לאוקטובר, מתוך הקושי, הפלם והכאב, החלטתי
שהגיע הזמן לננות את החיים שלנו בקיבוץ ובמדינה.*

*הייתי מנכ"לית התנועה הקיבוצית. מנכ"לית שזאת הנשיא, יו"ר
קיבוץ אלונים ומנהלת קהילה בקיבוץ סער. ויוצרת אפילונית
במסל ל-60 קיבוצים*

לכן התאסתי להתאחד ב-13 בפברואר על פאסות התנועה
הקיימות.

אנפוק אותה לעצמיות ופלוונטיות לחיים שלנו כאן בארץ
השנים הבאות.

הדברים לקוחים מתוך פמפלט שקבלתי, ומי שרוצה עותק של המנשר המלא,
יכול לשלוח לי ווטסאפ ואשתף אותו.

ביום ראשון 21.1.24 בשעה 12.00 תתארח הדס אצלנו בבית (אצל משפחת
וולפין בשכונת החרמון), וכל מי שמעוניין להכיר אותה ולהתרשם מתוכניותיה
ומאישיותה, מוזמן לבוא אלינו הביתה, לשמוע, לשאול ולהשמיע. רצוי להודיע
מראש על כוונתכם לבוא, וכדי שנוכל להכין מספיק כסאות. תודה.

• דו קיום, ורב קיום

בשבת האחרונה נסענו לדומוס גליליאה (הבית בגליל) לחגוג את חג שלושת
המלכים, הלא הוא חג המולד של חלק מהנוצרים.

דומוס גליליאה הוא סמינריון לפרחי כמורה קתוליים. המיקום הוא אחד מהיפים
בארץ. הארכיטקטורה יפהפיה, בבנייה לא חסכו בחומרים הטובים ביותר
והיפים ביותר. מי שעדיין לא ביקר וסייר במקום, כדאי שימהר ויעשה זאת.

פעם בשנה, בשבת הראשונה של חודש ינואר חוגגים בדומוס גליליאה את חג
שלושת המלכים. הטכס, שבו מדברים רבות על המשותף בין הדתות, מלווה
בהרבה נגינה ושירה, ביניהם שירים שאנחנו אוהבים ומכירים "הבאנו שלום
עליכם" "שמע ישראל" ועוד. רגע השיא של הטכס הוא הגעתם של שלושת
"המלכים" מן המדבר, הם מספרים על ארצות מוצאם (איטליה, קרואטיה
ומכסיקו). שירים שירים מארצותיהם (או סוליי מיו, ומאלאגניה...), ואז מחלקים
ממתקים לילדים, ובחוץ יש כיבוד קל לכל המשתתפים. התזמורת יוצאת
החוצה ומנגנת לקהל שיוצא בריקודים.

מאז הקורונה, הייתה זאת הפעם הראשונה שחגגתי בדומוס גליליאה את חג
שלושת המלכים. פגשתי שם הרבה מאד ידידים, בעיקר חברי קיבוצים מפונים
מהגליל העליון, אשר באו מהמלונות ליד הכנרת. תודה לעמותת ותיקי הגליל
שפעלה לארגן את ההסעות, ותודה לגבי טנא שלנו על פעולתה במסגרת ותיקי
הגליל.

מכיוון שהיינו שם עם בתנו, אופירה ומשפחתה, וחפשנו מקום לאכול, בחרנו לאכול ארוחת צהריים אצל אבו סאלח. בכוונה, נכנסנו לשם, דווקא, כי הובא לידיעתנו שיש יהודים אשר מחרימים את המסעדה, כשם שיש אלה שמחרימים את מחסני המזון בצח"ר, בבעלות ערבים.

אני מאמינה שאין להחרים עסקים של ערבים אזרחי ישראל בגלל הפשעים של פושעי חמאס בעזה. אמשיך לקנות בצח"ר, לאכול באבו סאלח (האוכל טעים, אבל קצת יקר), ואמשיך לחייך אל העובדים הערבים אשר עובדים אצלנו בבית יהונתן ובאלונית.

• ליאור סייג המנכ"ל הבא שלנו

נראה י שצוות האיתור עשה עבודה רצינית ודקדקנית בתהליך חיפוש מחליף לאלו בן עמי, שסיים קדנציה שנייה.

את הערכתי לאלו, ולמה שפעל לטובת כפר הנשיא, אעשה זאת בקרוב.

בינתיים, בראשית השבוע הבא, בימים ראשון ושני, אנחנו מתבקשים לבחור את המנכ"ל הבא.

ליאור סייג ממרום גולן (בן משק מרום גולן בן 55, הוא כנראה מהילדים הראשונים שנולדו בקיבוץ), הופיע אצלנו השבוע באסיפה. מעבר לרושם הטוב שעשה במפגש זה (לפחות עלי ועל אנשים נוספים שדברתי אתם) בררתי עם אנשים שמכירים את ליאור, ושאני מכירה אותם וסומכת על דעתם, והם המליצו בחום על ליאור.

אני מתכוונת להצביע בעד ליאור, ומציעה שכל החברים יצביעו עבורם.

שבת שלום

שיחזרו החטופים לביתם,

שהחיילים המגויסים יחזרו גם הם לביתם,

שהפצועים יחלימו, ושתבוא להם רפואה שלמה

ושהמשפחות השכולות ימצאו מעט נחמה ביגונם הנורא.

תמר וולפין

הנכם מוזמנים
להשקת הספר
הלב של סבתא רוחל

מאת שושנה שרקי

הלב של סבתא רוחל
"אוי, איך האלט בישט אויס"

שושנה שרקי

ביום שבת 20/1/24

בשעה: 11:00

בלב הקיבוץ

כיבוד ייגוש

**זה קורה בשבת בשבוע הבא.
מתרגשת ומזמינה את כולם.
שושנה**

סדנת תיפוף

בשנה האחרונה נוצרה סדנת תיפוף שנפגשת פעם בשבוע אחר הצהריים. נשמח לצרף משתתפים נוספים לחווייה המיוחדת. אנחנו מתרגלים נגינה בצוותא, לימוד מקצבים שונים, קריאת תווים ועוד. התיפוף מאוד עוזר בשמירה על תפקוד המוח. למדריך שלנו, וינסנט יש ידע רב אותו הוא מעביר לנו בצורה קלילה, נעימה ובהנאה רבה. משך השיעור שעה וחצי. בסוף השיעור וינסנט מקרין סרטון קצר על אמן, זמר או להקה מרחבי העולם עם הסבר קצר. חשוב לציין שאין צורך בניסיון קודם. מאוד נשמח ונקבל בברכה משתתפות/ים נוספים. הנאה וסיפוק מובטחים. העלות כמובן תלויה במספר המשתתפים. ניתן להירשם לשיעור ניסיון אצל ג'נט פרימוסט: 050-7509244, אנחנו בטוחות שלא תתחרטו. ג'נט פ', ציונה, טוטסי וג'ויס.

שירי מלחמת חרבות ברזל

הכל התחיל כשפנו אלי ממטה החטופים וביקשו שאכתוב שיר, כמו שכתבתי לפני 50 שנה את "אין לך מה לדאוג".
 עם כל הדאגה שלי ושל כל מי שלב פועם בו- התיישבתי לכתוב, והנה השיר קרם עור וגידים.
קובי אשרת חברי הטוב והמוכשר שינס את מותניו, את כישרונו ואת דאגתו-
 וכך נולד השיר "עורי עורי ישראל".
 יהורם גאון - האחד והיחיד - התגייס גם הוא, מתוך אותה דאגה לחטופים ולחיילים.
 אז ביום הולדתנו אני נרגשת לשתף אתכם בשיר החדש, המייצג אותנו-העם, בתפילה גדולה להשבת החטופים ולשלום החיילים .
 שלכם,

תלמה אליגון רוז.

עורי עורי ישראל

עורי עורי ישראל - עורי ישראל

לבשי עוזך - לבשי עוזך

מעפר התנערי

שבים בניך לגבולך.

שובו שובו אלינו

שובו פדויינו

מטף ועד שיבה

נעטוף באהבה

ונקשור בחוט תקווה.

כִּי אֲנַחֲנוּ כָּאֵן אַתֶּם
נִיחַל לְשׁוֹב כּוֹלָם.
כִּי נִשְׁבַּעְנוּ - כֹּל הָעָם
לֹא נִחְדַּל עַד יוֹם שׁוֹבָם
כִּי נִדְרָנוּ - לְעוֹלָם.

וּלְכֹל הַחַיִּים - לְכֹל הַחַיִּים
תִּפְלָה זָכָה - תִּפְלָה זָכָה
שֶׁתִּשׁוּבוּ בְּשָׁלוֹם -
מִמִּלְחַמַּת הַמִּצְוָה.

שׁוֹבוּ שׁוֹבוּ אֵלֵינוּ
שׁוֹבוּ פְּדוּיֵינוּ
מִטַּף וְעַד שִׁיבָה
נַעֲטוּף בְּאַהֲבָה
וְנִקְשׁוּר בְּחַוִּט תִּקְוָה.

כִּי אֲנַחֲנוּ כָּאֵן אַתֶּם
נִיחַל לְשׁוֹב כּוֹלָם.
כִּי נִשְׁבַּעְנוּ - כֹּל הָעָם
לֹא נִחְדַּל עַד יוֹם שׁוֹבָם
כִּי נִדְרָנוּ - לְעוֹלָם.

13.1 יוסי מלינה

נירה קורן

14.1 מולי חייט

גידי חייט

יוגב תל צור

16.1 דולי שטיינר

17.1 שרית קולינס

אלון שמואל

18.1 ליאור טיקוצ'ינסקי

סיפור לשבת

משא החיים - משל חכם עם מוסר השכל

זוג נזירים - מאסטר ותלמידו, יצאו ממנזר אחד לבקר במנזר אחר. כמנהגם של נזירים, השניים הרבו בהליכה אך המעיטו בשינה, במזון ובדיבור.

ביום השלישי של מסעם הגיעו השניים לנהר שוצף וראו על גדת הנהר אישה צעירה ונאה לבושה בבגדי כלולות, שביקשה את עזרתם בחציית הנהר. "אינני רוצה להרטיב את בגדי כלולתי" פנתה האישה אל המאסטר, שהיה נראה כבעל הסמכות מבניהם, "התוכל לשאת אותי בזרועותיך?" התלמיד רצה לסרב בשם מורו, שכן לא יאה לו לאדם כה חשוב לשאת אדם אחר על גבו כחמור עבודה, אבל לפני שהספיק לומר מילה, הסכים המאסטר לשאת אותה.

הרים המאסטר את האישה על כתפיו על מנת שבגדייה לא ירטבו וחצה איתה את הנהר. התלמיד הביט במאסטר שלו, וכדרכם של נזירים, שתק.

חלפו שלושה ימים נוספים של הליכה בדממה מעיקה מאוד עבור התלמיד, והנזירים התקרבו אל יעדם ואף יכלו לראות אותו בקצה ההר. לפני שהחלו לעלות בשביל המוביל למנזר, עצר התלמיד ואמר למורהו: "זהו, אני לא יכול להמשיך. אני לא יכול להבין איך עשית את זה? איך נשאת את האישה על כתפך?" חייך המאסטר אל תלמידו ואמר לו: "עוד רחוקה דרכך אל התובנה." "מה קשורה התובנה שלי לאישה?" שאל התלמיד. "התובנה היא הדבר שמבדיל ביני לבינך", אמר לו המאסטר. "אני הרמתי אישה על כתפי ונשאתי אותה במשך שלוש דקות מצד אחד של הנהר לצד השני. כשהגענו לגדה הורדתי אותה מכתפי ושכחתי אותה. אתה לעומת זאת ממשיך לשאת אותה כבר שלושה ימים..."

כך גם אנו - מסע (או בעיקר מעמסה) שסיימנו והורדנו מכתפינו - רצוי שנשכח.
 דברים שעברו, ואין להם השפעה על חיינו העתידיים, לא צריכים להטריד אותנו
 יותר - איננו צריכים לשאת על כתפינו את שגיאות העבר ולא צריכים לשאת
 בליבנו את ייסורי העבר - אלא להביט אל המחר מתוך תקווה וידיעה ששם טמון
 גורלנו...

